

Zomir DIMOVICI

ÎNTÂLNIRI VIRTUALE

Maria, sub pălăria Times Square

În toamna aceasta, o actriță româncă a fost desemnată figura reprezentativă a unei campanii pentru Hollywood. Imaginea ei a fost prezentată publicului american în cea mai celebră piață new-yorkeză. Asta nu a făcut-o pe **Maria Roman** să își piardă simțul echilibrului. De la înălțimea lui Times Square, ea privește în jos către lumea din care vine, pe care o interpretează și către care își proiectează viața ei de azi, de mâine și de mai departe.

„Suntem cu toții artiști ce lucrăm la capodopera care ne este viața“, afirmă ea. Dincolo de frumusețea frazei, am întâlnit o minte ascuțită, o întorsătură a gândului frazat mereu surprinzătoare, o privire limpede și caldă aruncată vieții. Azi, ea își face loc printre miile de newyorkezi către o nouă zi la Actors Studio.

Zomir Dimovici: *Dacă ar fi să ne închipuim țările ca pe niște camere ale unei case, care e destinația camerei România și care cea a odăii numită „State“? De exemplu, Franța ar putea fi asociată cu bucătăria. Asta nu e totul. Descrie-mi scenografia fiecăreia dintre cele două camere și cum te simți tu în ele?*

Maria Roman: Mă bucur că avem aceeași viziune! Și eu văd Pământul ca pe o mare casă cu multe camere!!! Prima imagine care mi-a venit în minte când am văzut întrebarea a fost a unei mașini de spălat... Cam cu asta asociez eu New York-ul. Pentru că se vine aici pentru un trai mai civilizată, mai „curat“ am putea spune, ca să funcționeze metafora, dar orașul ăsta dă cu tine de toți pereții și o scoți la capăt numai dacă ești foarte rezistent, materialul delicat se destramă. Iar, apoi, există și pericolul să-ți pierzi nuanțele. Oamenii se consumă mult mai repede aici, ca și orice alt lucru... Cam asta e cu societatea de consum... Mașina de spălat este o invenție nouă și, cu siguranță, de mare folos, dar ce bine ar fi să mai avem puritatea de a umbla goi! Imagine *all the people...* și hop! vezi... iar am început să visez.

Și cred că cel mai bine punem mașina asta în metafora noastră în pivniță, la subsol. America stă la baza societății moderne. Aici e centrala care alimentează cu *energy* (având în vedere că banul este acum cel mai de preț material) toată casa. Iar apoi, acest spațiu poate fi și este folosit în toate felurile posibile, că doar de-aici și vorba cu țara tuturor posibilităților.

Pe urmă, avem România care e țara unde totul e posibil; un fel de anexă a casei poziționată undeva strategic, că doar de-aici ni se trag toate cele. Cred că mai degrabă e ca un hol care face legătura între mai multe camere. Da, clar, asta e! A fost la un moment dat o anexă importantă unde se găseau tot felul de bunătăți, dar a devenit în timp un hol pe unde se trece dacă te pui bine cu paznicul...

Eu mă simt bine acasă, în general, dar îmi place mai ales pe-afară la soare sau la lună...

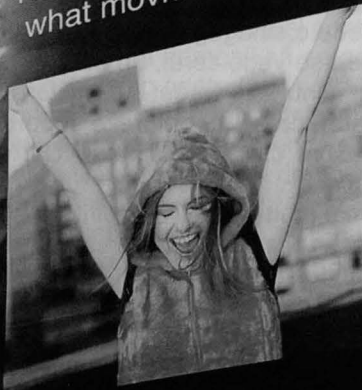
Z.D.: *E adevărat că „blonde are more fun“?*

M.R.: Eu una (blondă) n-am înțeles niciodată chestia prea bine... Am îndurat în schimb cu stoicism toate bancurile cu blonde. Am fost și roșcată... Cred că asta mi se pare și mai *fun*! Și de-abia aștept rolul ăla pentru care trebuie să mă fac brunetă! Ca să nu mai vorbim de când va trebui să fiu cheală! O să mă distreze la culme! Cred sincer că *fun*-ul nu are nicio legătură cu părul.

Z.D.: *Ce visai să te faci când erai mică? Dar acum?*

M.R.: Când eram mică nu visam la nimic. Când eram mică eram și atât; și mă bucuram de asta și de toate descoperirile pe care le făceam în fiecare zi. Acum visez să fiu la fel de serenă și prezentă ca atunci, dar cu conștiința de maturitate.

MovieHatch
Help Hollywood decide
what movies to make!

To find out how
text "mh" to 47201

MovieHatch.com

SUBMIT YOUR
SCRIPT NOW!

mobile powered by

WICKED
THE UNTOLD STORY OF THE WITCHES OF WESTWYCH
~N.C. GERSHWIN THEATRE, 222 WEST 42ND STREET
WickedtheMusical.com

NYC GIFT	NYC GIFT
GIFT NYC	GIFT NYC
NYC GIFT	NYC GIFT
GIFT NYC	GIFT NYC
NYC GIFT	NYC GIFT
GIFT NYC	GIFT NYC

PHANTOM OF THE BROADWAY
NYC GIFTS
LODGES SPORTS SOUVENIRS NYCD T-SHIRT

CAPS	T-SHIRTS	CAPS	T-SHIRTS
T-SHIRTS	CAPS	T-SHIRTS	CAPS
CAPS	T-SHIRTS	CAPS	T-SHIRTS
T-SHIRTS	CAPS	T-SHIRTS	CAPS
CAPS	T-SHIRTS	CAPS	T-SHIRTS

TAD'S STEAKS
NEW YORK - PHILADELPHIA
Chicago San Francisco

TAD'S STEAK

Încă mai visez din când în când la tot felul de lucruri, dar am înțeles că trebuie să mă trezesc la realitate dacă vreau să-mi împlinesc visele. „Viziunea îți va deveni clară doar în momentul în care vei privi în inima ta [...] Cine privește în afară, visează. Cine privește înăuntru, se trezește.” (Jung)

Z.D.: *Ce se vede de la fereastra ta în fiecare dimineață? Ce ți-ai dori să vezi?*

M.R.: De la fereastra mea se vede o sinagogă. Și multe verități. Și atunci e clar că sunt în New York. De la fereastra mea se vede cerul, un soare și o lună și atunci știu că New York-ul e doar un alt loc pe acest minunat Pământ. Mi-aș dori să pot vedea și marea... poate și un munte... undeva într-o parte, ca să nu obtureze superbul apus...

Z.D.: *Povestește-mi, te rog, despre cuvântul „acasă”. Cât din el e „cămin” și cât „home”? Sau mai corect ar fi „my place”?*

M.R.: Pentru mine *acasă* este mai mult o stare de spirit. Spațiile fizice au contat mai puțin... am plutit mult timp între Venus și Marte, știind că esența noastră este energetică, suntem făcuți din vibrații, lumină și praf de stele... Mi-a luat ceva timp să cobor cu picioarele pe Pământ și să-mi găsec locul aici. Încă îl caut, dar îl văd ca pe ceva dinlăuntru meu care se va manifesta într-un teritoriu sau altul, ideal ar fi peste tot... Nu pentru că-mi doresc celebritate, dar pentru că aș vrea să împărtășesc cu cât mai mulți tot ce voi reuși să găsec. Exista un film, *Home*, pe care-l recomand. Și *Zeitgeist*, la care am avut onoarea și plăcerea să și filmez. Cam așa mă văd eu *acasă* în căminul meu, *my place to be in*.

Z.D.: *Cariera, viața în general, ne oferă jaloane după care să ne ghidăm. Familia mai întâi, apoi școala umplu lista acestor jaloane. Dar mai există și oamenii pe care-i întâlnim, cred eu, niciodată întâmplător! Vorbește-mi, te rog, de câteva dintre întâlnirile tale importante.*

M.R.: Am avut mereu senzația că am învățat să trăiesc prin intermediul actoriei, de care m-am apucat la șaisprezece ani la Teatrul Studentesc „Podul”. Domnul Cătălin Naum a însemnat enorm în viața mea și a multor alți artiști din România. La fel și domnul Nicolae Gafton. Nimic nu este întâmplător, totul este sincronitate, iar întâlnirile sunt momentele esențiale din viața noastră. Sunt foarte mulți oameni la care mă gândesc acum, prieteni sau oameni pe care i-am întâlnit doar o dată în viață.

Domnul Naum a însemnat prima mea întâlnire cu actoria, iar actoria mi-a dat un sens în viața pe care înainte de asta nu îl vedeam. Actoria m-a vindecat de nihilism sub supravegherea domnului Naum. Am înțeles de la început că actoria este mai mult decât o meserie, este un mod de viață. De la domnul Gafton am învățat că un trai seren se dobândește prin respectarea propriilor principii.

Z.D.: *Ce-a făcut din tine „Actors Studio”?*

M.R.: „Actors Studio” a făcut din mine un actor mult mai bine pregătit. Caragiale spunea foarte inspirat că un actor este și instrumentul și instrumentistul. Mi-am antrenat și acordat instrumentul. Mi-a oferit foarte multe unelte cu care să mă meșteresc. Și m-a ajutat să înțeleg că am ales actoria ca meserie, dar că arta constă în a fi foarte adevărat tu cu tine însuși. Și am înțeles că suntem cu toții artiști ce lucrăm la capodopera care ne este viața. Lucrul la „Actors Studio” continuă. După terminarea programului școlar de master de trei ani sunt acum finalistă și de-abia aștept să devin membru pe viață.

Z.D.: *Limba e un handicap sau o oportunitate?*

M.R.: Limba nu este o problemă pentru că o cunosc foarte bine. Cu accentul există mici impedimente. Dar, la urma urmei, îmi dă o notă distinctivă și atrage atenția. Tot secretul constă în tot ce faci atunci când lumea este atentă.

Z.D.: *Să „joci” e același lucru cu „acting”?*

M.R.: E mai complicat să răspund la întrebarea asta, pentru că îmi plac foarte mult cuvintele în general și cad în capcană semantică. În principiu „a juca” este același lucru cu „acting”. Idealul meu este să nu fac nici una, nici alta, ci doar să fiu eu în acea situație dată. Doar că semantic „a juca” mi se pare un pic superficial, iar „acting” un pic prea pragmatic.

Z.D.: *Ai o proiecție în timp a carierei tale. Altfel spus, unde te vezi să zicem peste 2 ani? Dar peste 5? Să risc și să te întreb și dincolo de acești 5 ani?*

M.R.: Peste doi ani mă văd în LA câștigându-mi o existență decentă din filme, peste cinci ani mă văd câștigându-mi existența din filme care au însemnătate pentru mine, iar apoi sper să nu se mai pună problema despre câștigarea existenței, nu numai pentru că îmi voi deschide propria casă de producții, dar și pentru că sper să se schimbe și sistemul social în care trăim, astfel încât toți oamenii să se poată bucura de existență fără să trebuiască să plătească atât de scump pentru ea. Avem toate resursele necesare și mă refer, în primul rând, la inteligența de a trăi cu toții într-o lume unde tehnologiile avansate nepoluante pot oferi un confort de care întreaga omenire să se bucure. Mă văd trăind într-o lume în care „puterea dragostei va fi mai mare decât dragostea de putere”. (William E. Gladstone) Îmi văd cariera legată de această idee.

Ce mi-am propus eu în această carieră, ca de altfel și în viață, în general, este să le ofer oamenilor posibilitatea să simtă, să rădă, să gândească fără nicio cenzură sau teamă de repercursiuni. Pentru că societatea modernă este educată după anumite principii care țin strict de partea stângă a creierului, cu scopul ca oamenii să fie cât mai productivi. Călcarea în afara normelor prestabilite se face întotdeauna cu un anumit risc. Cred că rolul artei în general este de purificare prin empatie (din ce în ce mai rarul catharsis), iar asta se întâmplă atunci când comunicarea se face la un nivel energetic, emoțional ce transcende orice șablon de gândire imprimat de școli și mass-media. Astăzi se oferă mai mult o distracție superficială și deci de moment de la traiul de cele mai mult ori nesatisfăcător. Scopul nostru pe acest Pământ este altul decât acela de a face bani. Vreau să le aduc oamenilor aminte prin arta mea că acesta nu este un scop în sine, ci doar un mijloc și o necesitate creată de sistemul social.

